

พระราชบัญญัติศุลกากร

(ฉบับที่ ๑๒)

พุทธศักราช ๒๔๙๗

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำ และยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธ ศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๔ สิ่งใดๆ อันจะพึงต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงาน ศุลกากร พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจมีอำนาจยึดในเวลาใดๆ และ ณ ที่ใดๆ ก็ได้

สิ่งที่ยึดไว้ นั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาภายในกำหนด หกสิบวันสำหรับ ยานพาหนะที่ใช้การกระทำผิด สามสิบวันสำหรับสิ่งอื่น นับแต่วันที่ยึด ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตก เป็นของแผ่นดิน”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๖ (๒) มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๘ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๗ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๖ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๔ มาตรา ๙๐ มาตรา ๙๑ มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๔ มาตรา ๙๕ มาตรา ๑๐๐ มาตรา ๑๑๔ มาตรา ๑๑๕ และมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ อัตราโทษต่อไปนี้แทน

มาตรา ๖ (๒)..... “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน”

มาตรา ๑๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๑๘ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา ๑๙ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๒๑ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๒๒ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๒๘ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือจะให้ริบตัวเรือนั้นไว้ก็ได้

มาตรา ๒๙ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท”

มาตรา ๓๐ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และของนั้นให้ริบเสีย”

มาตรา ๓๓ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท”

มาตรา ๓๘ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๕๓ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่พันบาท”

มาตรา ๕๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา ๕๗ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสี่พันบาท”

มาตรา ๖๐ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือสามเท่าจำนวนค่าภาษีที่ขอคืน หรือ จำคุกไม่เกินหกเดือน”

มาตรา ๖๖ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๗๐ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๗๒ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๗๔ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และสินค้าที่ได้ บรรทุกลง หรือขนขึ้น หรือวางหรือเหลืออยู่ในเรือนั้น ให้ริบเสีย”

มาตรา ๗๐ “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่งๆ ไม่เกินหนึ่งพันบาท”

มาตรา ๗๑ “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่งๆ ไม่เกินหนึ่งพันบาทสำหรับหีบห่อหนึ่งๆ ที่ไม่ได้ แสดง นอกจากค่าภาษีที่ต้องเสียสำหรับของมัน”

มาตรา ๗๓ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน”

มาตรา ๗๙ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน”

มาตรา ๑๑๐ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท.....”

มาตรา ๑๑๔ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๑๑๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๑๑๙ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๔๙ และมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๗๔ และให้ใช้อัตราโทษต่อไปนี้แทน

มาตรา ๔๙ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท.....”

มาตรา ๖๘ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ และให้ใช้อัตราโทษต่อไปนี้แทน

มาตรา ๑๑ “ต้องระวางโทษปรับครั้งหนึ่งๆ ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท.....”

มาตรา ๑๒ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๘) พุทธศักราช ๒๔๘๐ และให้ใช้อัตราโทษต่อไปนี้แทน

มาตรา ๑๕ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๑๖ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา ๒๒ “ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธ ศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติม

โดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐๒ ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๐๒ ทวิ ถ้าบุคคลใดจะต้องถูก ฟ้องตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมและใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บน หรือให้ประกันตามที่อธิบดีจะ เห็นสมควรแล้ว อธิบดีจะงดการฟ้องร้อง เสียก็ได้ และการที่อธิบดีงดการฟ้องร้องเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นอันคุ้ม ผู้กระทำผิดนั้น ในการที่ จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

ในกรณีความผิดเกี่ยวกับอากรเล็กๆ น้อยๆ จะออกกฎกระทรวงมอบอำนาจ ให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับและงดการฟ้องร้องก็ได้

ในกรณีที่อธิบดีเห็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำความผิดหรือยื่นคำสาแดง หรือบันทึกเรื่องราวซึ่งเป็นความเท็จหรือเป็นความไม่บริบูรณ์ หรือเป็นความชักพาให้ผิด หลงในรายการใดๆ หรือฐานหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใดๆ บรรดา การเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการกักตุน หรือการห้าม ให้ อธิบดีบันทึกความ เห็นว่า เป็นเพราะเหตุใดจึงควรฟ้องผู้กระทำผิด

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ และมาตรา ๑๐๒ ตริ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช

๒๕๖๙ (มาตราที่เพิ่มขึ้นนี้ได้นำไปพิมพ์ไว้ต่อท้ายมาตรา ๑๐๒ แห่ง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ แล้ว จึงไม่พิมพ์ลงไว้อีก)

มาตรา ๑๐ ถ้าปรากฏว่า ผู้ใดมีสิ่งซึ่งต้องห้าม หรือสิ่งซึ่งมีเหตุอันควรสงสัย ว่าเป็นสิ่งต้องกักกีด หรือเป็นสิ่งลักลอบหนีศุลกากรไว้ในครอบครอง ให้อธิบดี พนักงาน ศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจ บันทึกข้อเท็จจริงที่ตนเองได้พบเห็น บันทึกนี้ถ้าเสนอต่อศาลในเมื่อมีการดำเนินคดี ให้ สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นความจริงตามข้อเท็จจริงที่จดแจ้งไว้ในบันทึกนั้น และผู้นั้นได้นำสิ่งนั้นเข้ามาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือนำเข้ามาโดยการลักลอบหนีศุลกากร แล้วแต่ กรณี เว้นแต่จะพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น

ให้นำบทบัญญัติในวรรคก่อนมาใช้บังคับแก่การกระทำผิดต่อกฎหมายว่า ด้วยการควบคุมการส่งออกไปนอก และการนำเข้า มาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง และกฎหมายว่าด้วยการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรด้วย

มาตรา ๑๑ สิ่งที่ยึดไว้ก่อนวันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ เมื่อยึดไว้ครบ สามสิบวันนับแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้อง เรียกเอา ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ใช่เจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๑๒ เมื่อเห็นเป็นการสมควรกำหนดเขตท้องที่ใดเป็นเขตควบคุม ศุลกากร ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตท้องที่นั้นเป็นเขตควบคุมศุลกากร

ภายในเขตควบคุมศุลกากร ให้

บรรดาโรงเรือน หรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ตกอยู่ในอำนาจการตรวจค้น ของพนักงานศุลกากรตลอดไป ไม่ว่าในเวลากลางวันหรือกลางคืนโดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ในการใช้อำนาจดังกล่าวแต่ละคราว พนักงานศุลกากรต้องแสดงว่าตนมีเหตุอันสมควร ที่จะใช้อำนาจนั้น และต้องแสดงบัตรประจำตัวว่าเป็นพนักงานศุลกากรด้วย

บรรดายานพาหนะซึ่งเข้าไป หรือออกไป หรือพักอยู่ใน หรือผ่านเขตนั้น ตก อยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกันบรรดาบุคคลซึ่งสัญจรไปมาภายในเขตนั้นอยู่ในอำนาจการตรวจค้นทำนองเดียวกัน แต่ถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลดังกล่าวนี้ได้กระทำความผิดต่อกฎหมายว่าด้วย ศุลกากร และบุคคลนั้นไม่สามารถแสดงเหตุผลของตนให้เป็นที่พอใจของพนักงาน ศุลกากร พนักงานศุลกากรมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ แล้วนำส่งตำรวจเพื่อ ดำเนินการตามกฎหมาย อำนาจการตรวจค้นของพนักงานศุลกากร เกี่ยวกับโรงเรือนหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่น ในเวลากลางวันจะต้องเป็นพนักงานศุลกากรผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดี

มาตรา ๑๓ ภายในเขตควบคุมศุลกากร อธิบดีมีอำนาจประกาศให้ผู้ทำการ ค้าสินค้าชนิดใดตามลักษณะเงื่อนไขใด

ที่อธิบดีกำหนดไว้ จัดให้มีสมุดควบคุมตามแบบ ที่อธิบดีกำหนด และให้ลงรายการในขณะที่ได้รับและจำหน่ายสินค้าชนิดนั้นในการประกอบการค้าเป็นรายวันในสมุดนั้น การประกาศให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศตามความในวรรคก่อน ให้ผู้ทำการค้าจัดให้มีสมุดควบคุมและลงรายการในสมุดควบคุมเป็นรายวัน

ถ้าการตรวจแสดงให้เห็นว่ามีสินค้าขาดหรือเกินจำนวนที่ควรจะปรากฏตาม สมุดควบคุม ในเมื่อค่านิ่งถึงจำนวนสินค้า ที่ผู้ทำการค้าสมควรมีไว้เพื่อใช้สอยเอง และให้ ครอบครัวใช้สอยตามปกติแล้ว ให้ สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สินค้าซึ่งขาดหรือเกินนั้นได้นำ มาไว้ในครอบครองของผู้ทำการค้า หรือย้ายขนไปโดยผิดกฎหมาย แล้วแต่กรณี โดยยัง ไม่ได้ชำระค่าอากร

มาตรา ๑๔ อธิบดีมีอำนาจประกาศระบุนิเวศพิเศษในเขตควบคุมศุลกากร ซึ่งจะต้องอยู่ภายในบังคับแห่งบทบัญญัติ

มาตรานี้ และให้มีแผนผังแสดงเขตของบริเวณตั้ง กล่าวต่อท้ายประกาศนั้น การประกาศให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ภายในบริเวณพิเศษนั้น ผู้ใดมีสินค้าเพื่อการค้าของตนหรือของผู้อื่น ให้ สันนิษฐานไว้ก่อนว่า สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ยังไม่ได้ ชำระค่าอากร เว้นแต่จะแสดงให้เห็น ที่พอใจว่าได้ชำระอากรแล้ว

ห้ามมิให้ผู้ใดทำการขนสินค้าเข้าไป หรือออกมา หรือขนภายในบริเวณพิเศษ นั้น เว้นแต่จะมีใบอนุญาตซึ่งพนักงานศุลกากรได้ออกให้ และต้องแสดงใบอนุญาต ชนนั้นเมื่อพนักงานศุลกากรเรียกกรอง

มาตรา ๑๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง มีความผิดต้อง ระวังโทษปรับ ไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๑๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๔ วรรคสาม มีความผิดต้องระวังโทษปรับ ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้